

Радой Ралин

Върхът

Тази нощ е жестока и хладна –
остър вятър в тревите звъни.
А луната – потопена ладия –
се клатушка в беззвездните вълни.

Сякаш проснат, изцъклен обесник
със раззината грозно уста –
тоя път се извива – надвесен –
и изпива с очи пропастта...

Ала ние вървиме нагоре
с буйна вяра в младата гръд,
дето, вдигнал челото си гордо,
ни примамава и вика върхът...

Там сега е високо, високо,
там да стигнеш ти трябва крила.
Но ще можем о звездните покриви
да докоснем нашите чела...

Да запеем с глас необятен
привет ведър, сърдечен, зелен...
Да почувстваме как на душата ни
в миг израстват огромни криле...

Затова ний се впускаме смело
и разбиваме с песен нощта.
Нека стигне навред безпределна
разжарената наша мечта.

Тази нощ – безсърдечна и хладна,
стръмнините, и те се боят.
Ала ние сме бодри и млади!
И ни вика, и мами върхът.

1940

КРАЙ

© 1940 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5803>]